

De La Jonquera cap amunt

França s'ha endinsat en una crisi política que fa trontollar el seu passat recent

Fa pocs dies, mentre esperàvem que comencés una reunió, ens posàvem al dia amb un dels meus col·legues francesos respecte a l'actualitat política dels nostres països. Em va ensenyar la portada d'un diari digital amb una notícia que havia saltat el dia abans: la condemna i propera entrada a la presó de La Santé de París (sembla que té una àrea especial per presos VIP) de l'expresident Sarkozy per corrupció i ús de fons d'una campanya electoral. Li vaig explicar una anècdota. És una història amb la qual vaig començar un llunyà 17 de juny de 2012 aquesta secció a la contraportada del diari. El 1999 quan treballava a TVE vaig anar a París per renovar el contracte de Roland Garros. El president de la institució, propietari de la competició, ens va convidar a la llotja, ja que aquells dies es jugava el torneig. Un cop fet l'acord, a unes taules altes de l'avantllotja, on pots picar alguna cosa entre partit i partit, i on es barregen els convidats vàrem anar a dinar amb l'ambaixador espanyol a França que aquell dia també hi era. El dirigent federatiu francès, a qui esperàvem, no va arribar sol sinó que l'acompanyava Nicolas Sarkozy. Em va cridar l'atenció que era un autèntic gall francès, ja que s'expressava amb força exageració i dissimulava les seves mides amb unes evidents alces a les sabates. Va explicar que la seva dona era besneta d'Isaac Albéniz i evidentment vaig contestar-li que el compositor era nat a Camprodon. Però l'anècdota ve perquè l'ambaixador espanyol va explicar que Sarkozy havia caigut en desgràcia perquè essent ministre del pressupost en el govern Balladur sota la presidència de Chirac havia traït a aquest darrer donant suport a una fallida candidatura presidencial de Balladur: «ha hagut de tornar a treballar d'advocat perquè Chirac l'hi ha negat que continuï de ministre, aquest home no té cap futur polític, cap!». Uns anys després Sarkozy era elegit president de la República. Durant un temps vaig pensar que les capacitats predictives del diplomàtic eren nul·les, però a la meua conversa d'aquests dies conversant amb el col·lega francès coincidíem en què avui el comentari de l'ambaixador té tot el seu sentit amb l'entrada a la presó de tot un monarca republicà, una mena d'emperador. Dit això, el tema Sarkozy, em va dir el company, preocupa molt poc als francesos, especialment al món dirigent públic i privat, alarmat per les conseqüències al país -amb gravíssims reptes i problemes per resoldre amb reformes inevitables- de l'incapacitat de tenir governs estables. Cada nou primer ministre dura mesos, setmanes o dies. Sobretot amb una notable part dels francesos que ja donen per perduda aquesta etapa i estan pensant a votar al partit de la senyora Le Pen. Aquesta mateixa setmana he estat a Perpinyà. El 2020 Louis Aliot es va convertir en el primer polític d'extrema dreta que assolí la capital d'un departament provincial. Això s'ha girat com un mitjó. Perpinyà ja no és una excepció. L'RN ja ha aconseguit en el darrer lustre el govern d'altres ciutats i regions i el tercer grup més important a la cambra de diputats. De fet, als sondejos ja es projecta com a partit més votat en el cas que l'actual crisi política acabi en unes eleccions avançades. Entre els meus col·legues i coneguts francesos, gent que volten, viatgen, fan feina i progrés a les seves empreses mai cap m'ha dit que votaria a Marine Le Pen i al seu partit, però d'algun lloc ha de sortir aquest 34% de vots a una primera volta que apunten les enquestes. A La Jonquera cap amunt tenen una veritable crisi sobre la taula, de moment sobre la taula, però des d'un bar fronterer només veia a un vilatà refrescant-se amb un pastís, quatre parts d'aigua gelada amb una de Ricard.